

сега ще излѣкувамъ бѣдната ти майка, казалъ той и извадилъ отъ торбата едно малко шишенце. Послѣ се доближилъ полекичка до леглото и капналъ двѣ три капки отъ шишенцето въ устата на болната. Тя отведнѣжъ се пораздвижила, станала на леглото и, като се поразгледала на около, извикала:

— Пенчо, сладко дѣте, ела да те прѣгърна. Азъ вече не съмъ болна!

— Благодаря ти, мамо, но азъ не ти помогнахъ въ нищо; благодари на този старецъ, който тъй чудесно тѣ излѣкува.

Майката станала и цѣлунала ръка на стареца; сѣщото направилъ и Пенчо

— Да сте живи, да сте благословени чада мой! — казалъ стареца. Дано Богъ ви дари всичко, каквото пожелаете!

#### IV.

На другия день, когато Пенчо и майка му се събудили, не заварили стареца. Тѣ намѣрили само въ кѣта. гдѣто стоялъ той. една *кесийка*, пълна съ жълтици; онова шишенце, съ което той бѣше излѣкувалъ пенчовата майка и една *книжка*, на която пишело:

„Мило дѣте,

Азъ съмъ оня просякъ, на когото подари петачето на черковнитѣ врата. Вземи тая *кесийка* и, когато ти трѣбватъ пари, изваждай отъ нея — тя винаги ще е пълна. А шишенцето съ лѣка го пази и, когато се разболѣе нѣкой отъ васъ или нѣкой бѣденъ, дай му двѣ три капки и отъ веднѣжъ ще оздравѣе. *Само гледай да те не поамаятъ паритѣ: не забравяй бѣднитѣ!*“

— Самъ Богъ е посѣтилъ бѣдната ни кѣща!